

РЕЗЮМЕ

У статті розроблена інноваційна модель здійснення проекту будівництва та реконструкції готелів - потенційних учасників готельного ланцюгу, що передбачає впровадження відомих в світовій практиці готельного господарства франчайзингових моделей створення готельних ланцюгів.

Ключові слова: інноваційна модель, готельний ланцюг, нелінійна мережева модель стратегічного управління будівництвом готелю.

SUMMARY

The article suggests the innovative model of the project construction and renovation of hotels - potential participants of the hotel chain, which will introduce world-known hotel management models for the establishment of franchise hotel chains.

Keywords: innovation model, hotel chains, nonlinear network model of the strategic management of the hotel construction.

СПИСОК ИСТОЧНИКОВ:

1. Афанасьев М.Ю. Исследование операций в экономике: модели, задачи, решения [Текст]: Учеб. пособие / М.Ю. Афанасьев, Б.П. Суворов. – М.: ИНФРА-М, 2003. – 444 с. - ISBN 5-16-001580-9.
2. Роглев Х. Й. Основы готельного менеджменту [Текст]: Навч. посіб. / Х. Й. Роглев. – К.: Кондор, 2005. – 408с. - ISBN 966-8251-74-1.
3. Шматко Л.П. Туризм и гостиничное хозяйство [Текст]: Учебное пособие./ Л.П. Шматко.- 3-е издание, исправ. и дополн. - М.: ИКЦ «МарТ», 2007. – 352с. - ISBN 5-241-00535-8.
4. Костевич Л.С. Математическое программирование: информационные технологии оптимальных решений [Текст]: Учебное пособие / Л.С. Костевич. – Мн.: Новое знание, 2003. – 424 с. - ISBN 985-6516-83-8.

УДК 37.01

МЕХАНИЗМЫ СОВРЕМЕННОГО МЕЖДУНАРОДНОГО ОБРАЗОВАНИЯ

Новрузов А., представитель украинского государственного центра международного образования министерство образования и науки, молодежи и спорта Украины в Азербайджане, Турции и Иране Азербайджан, г. Баку

В современном мире процесс глобализации охватывает все сфере жизни и порождает интерес учёных к процессу взаимодействия и взаимовлияния. Наряду с процессом интеграции происходит также интернационализация общества. На фоне этих интеграционных процессов международное образование становится более актуальным и значимым. По мнению большинства исследователей центральная роль принадлежит международному образованию, которое и подготовит фундаментальный потенциал развития глобализации, что приведёт к положительным моментам в международных политических, экономических, научных и культурных отношений между народами и странами.

Проведенные исследования ЮНЕСКО показывают, что с конца XX века непрерывно растет число студентов, получающих образование за рубежом. Так, если в 1990 году их число составляло 1,3 миллиона человек, то в 2000 году оно достигло 1,8 миллиона, а в 2010-м – 3,8 миллиона человек. По прогнозам экспертов международного образования, число таких студентов к 2020 году увеличится приблизительно в два раза и достигнет 7,5 миллиона человек. Этому способствует многие факторы. Один из них увеличение разрыва общих условий в системах образования между промышленно развитыми и развивающимися странами, с позиции возможностей осваивать и развивать современные технологии и новые знания. В настоящее время выросло число студентов, желающих учиться в странах Азии, Латинской Америки, Европе и США, где существует полностью отвечающая мировым стандартам суперсовременная материально-техническая база. С чувством большой гордости хочу сказать, что Украина входит в число стран, где студенты из разных стран, материков и рас желают получать образование, отвечающее мировым стандартам. По данным Украинского Государственного Центра Международного Образования Министерство Образования и Науки, Молодёжи и Спорта Украины на сегодня в Украины получают образования около 55000 студентов из всех стран и континентов всего мира.

В современном обществе сформировалась потребность в новом типе высокоинтеллектуальных людей. Основные их качества – это развитый интеллект, способность принимать оперативные и правильные решения, не бояться ответственности, а самое главное – умение налаживать контакты с представителями других национальностей, религий, рас, культур и вести с ними переговоры. Подобный тип людей обязан не только формально исполнять свой профессиональный долг, но и творчески относиться к делу, в случае необходимости оперативно брать на себя ответственность и в процессе деятельности решать возникающие проблемы. Поэтому, основная задача международного образования состоит в воспитании нового типа людей. В обществе востребованы профессионалы, компетентные специалисты способные двигать технический процесс. Данные тенденции не могли не найти своего отражения в системе международного образования.

Сегодня Украина обладает прогрессивной образовательной системой и как неразрывная часть Европы успешно справляется с проблемами в ней. С уверенностью можно сказать, что глобализация, происходящая в мировой экономике, культуре, спорте имеет очень большую актуальность и значение и в сфере международного образования. Сам процесс глобализации образования абсолютно не подразумевает создание одинаковых национальных образовательных систем. Напротив, международное сотрудничество и обмен информацией способствует повышению стандартов национального образования. Многие исследователи склонны рассматривать глобализацию в международном образовании как фактор, положительно влияющий на многополюсные международные отношения.

Целями международного образования и происходящие в нем процессы способствуют созданию отношений между людьми с различными языками, различного вероисповедания, обеспечивают их интеграцию в незнакомое общество, незнакомую систему образования. А это, в свою очередь, приводит к зарождению и развитию взаимного доверия, дружбы и культурных связей между странами и народами, укреплению сотрудничества.

Не секрет, что международное образование обладает рядом особенностей. Получаемое образование за рубежом требует от студентов толерантности. Осознание которой, в свою очередь, требует изменения сложившихся веками отношений. Уважение прав другого человека (в том числе права быть иным), осознание ценности и социальных норм гражданского общества, проявляющаяся в праве всех граждан быть различными; обеспечении устойчивой гармонии между различными конфессиями, политическими, этническими и другими социальными группами; уважении к разнообразию различных мировых культур, цивилизаций и народов; готовности к пониманию и сотрудничеству с людьми, различающимися по внешности, языку, убеждениям, обычаям и верованиям. Сосуществовать не нанося друг другу ущерба, - все это сегодня связывают с понятием «толерантность». В последние десятилетия этот термин стал международным. Суть толерантности заключается в признании похожести и одновременно непохожести людей, их многообразия. Толерантность может помочь каждому и всем вместе чувствовать себя более уверенно и устойчиво в этом изменчивом мире. При этом, лучше понимая другого, мы лучше понимаем себя. Таким образом, толерантность важна как форма сосуществования и существования.

Безусловно международное образование и уровень профессиональной подготовки иностранных студентов в значительной степени зависят от социально-культурной адаптации в стране пребывания этих студентов. Зачастую представители разных стран и культур испытывают сложности в адаптации к иной среде. Это относится и к социальной адаптации иностранных студентов.

Получать образования за рубежом совсем не легкое дело, студентам приходится преодолевать сложный процесс адаптации. Тут возникают определенные проблемы, связанные с пребыванием в незнакомой стране, новыми повседневными реалиями, национальными, культурными и религиозными различиями. Процесс интеграции иностранного студента к новым реалиям, это широкомасштабный процесс, объединяющий в себе психологические, физиологические, социологические, религиозные, культурные и другие начала. Одна из важных задач начального этапа адаптации - изучение студентом языка страны, в которой ему предстоит учиться. Крайне важным здесь выступает вопрос системного выбора материалов по языкознанию, внедрения в обучение инновационных новшеств, причем в этом деле не обходимо учитывать психологическое состояние студентов. Для их скорейшего приобщения очень важно изучение краеведения. Это гарантирует получение иностранным студентам необходимой информации об истории страны, научной и культурной жизни. Объем и характер материалов по краеведению зависит от степени знакомства студента с историей, экономикой, литературой, обычаями и традициями страны в которой они получают образование.

Как показывает современные исследования в этой области, процесс адаптации в силу своей многоаспектности является предметом изучения многих наук. В философии, социологии, политологии, социальной психологии, педагогике, медицине и других науках она определяется как процесс и результат установления взаимоотношений между личностью и социальной средой. В зарубежной литературе проблемы адаптации рассматриваются в контексте индивидуального вхождения представителя иной страны в новую для него культуру. Приоритетными задачами изучения зарубежных исследователей являются общие и специфические проблемы иностранных студентов, в том числе методы использования накопленного опыта по возвращении на родину. В разных публикациях и выступлениях на международных конференциях адаптация иностранных студентов рассматривается в контексте трудностей которые испытывают иностранные студенты в учебном процессе на разных стадиях обучения.

Успешная адаптация иностранных студентов предполагает достижение психологического равновесия на эмоциональном информационно- познавательном, коммуникативном и поведенческом уровнях в кратчайшие сроки, используя наиболее эффективные и целесообразные пути адаптации.

УДК 35.08:346.546 (477)

ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЧИНОВНИКІВ ЯК СКЛАДОВА РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Примуш Р.Б., Заступник начальника першого відділу досліджень та розслідувань Хмельницького обласного територіального відділення Антимонопольного комітету України

Сучасний етап функціонування Української держави все більше переконує у необхідності серйозного оновлення не лише державної машини, а й кадрового складу державної служби. Саме тому пріоритетом має стати професіоналізація державних службовців. Причому цьому процесу має бути надано статус безперервності, як і професійній освіті чиновників. У цьому немає нічого дивного, адже від якісних показників державних службовців безпосередньо залежить не лише успішність Української держави, а й, і це головне, удосконалення складових соціального буття пересічних українців.

Аналіз сучасних наукових джерел за темою статті свідчить про пріоритетність такого підходу, оскільки нікого з науковців не потрібно переконувати у тому, що якість людських ресурсів, професійно задіяних на державній службі, нині є основним критерієм її ефективності й результативності.

Мета статті полягає у спробі підходу до професіоналізації чиновників як до складової реформування вітчизняної державної служби.

Виклики ХХІ ст., постали перед вітчизняною сферою державного управління та системою державної служби, вимагають ефективнішого розвитку та раціональнішого використання корпусу державних службовців-професіоналів. Особливого значення ця проблема набуває у контексті реформування державної служби, основною метою якого є становлення професійної, високоефективної, стабільної, авторитетної державної служби, здатної відповідати на виклики сьогодення. Без вирішення цієї проблеми запровадження норм та цінностей демократії як основних підвалин подальшого державного розвитку і реального формування повноцінного громадянського суспільства в Україні буде або взагалі неможливим, або може стати фіктивним прикриттям для зовсім інших за змістом та спрямуванням суспільних процесів.

Це може призвести не лише до деморалізації суспільних відносин та формального підходу державних службовців до своєї професійної діяльності та до низького рівня якості надання державних послуг громадянам, але й, і це головне, до підриву авторитету держави в українському суспільстві.

Ми переконані, що становлення професійної державної служби можливе лише за умови максимальної активізації потенціалу людських ресурсів, залучених до професійної діяльності на державній службі.

У зв'язку з цим стає очевидним, що рівень професіоналізму сучасного професіонала у сфері державного управління вимагає радикальної переорієнтації управлінської діяльності на гуманістичну доміную. Саме тому актуальною має бути офіційно визнана проблема "пробудження" творчих сил особистості кожного державного службовця з метою максимального використання людського фактора як головного ресурсу в управлінні.

Професіоналізацію людських ресурсів, професійно задіяних на державній службі, необхідно офіційно визнати передумовою осучаснення діяльності чиновників-професіоналів. Саме постійна увага до професіоналізації та технологізації управлінської праці має стати основою безперервної оптимізації й удосконалення процесу управління людськими ресурсами на державній службі.

Офіційного визнання потребує соціальна значимість управлінської праці з розширенням на практиці "сервісного управління", що має розумітись як інтелектуальне обслуговування апаратом управління колективної праці й життєдіяльності колективу державних службовців як співробітників-однорідців та членів однієї соціальної мікросистеми.

Це – актуальна проблема сьогодення, від успішності вирішення якої залежить як конкурентоспроможність вітчизняної сфери державного управління та ефективність реформування інституту державної служби, так і імідж Української держави не лише серед пересічних українців, а й на міжнародній арені.

За сучасного реформування державної служби України пріоритетності набувають, на нашу думку, саме такі напрями, як:

- Реальна деполітизація вітчизняної сфери державного управління та політична незаангажованість (нейтральність) системи державної служби як запорука унеможливлення необґрунтованих і невинуватих багатотисячних ротаций державних службовців після чергової президентської кампанії.
- Відмова від принципу "посада на державній службі як здобич" і перехід до меритократичного принципу "посада на державній службі як професійна заслуга".
- Визнання професійності та професіоналізму єдиними критеріями для зайняття будь-якої посади.
- Формування атмосфери соціальної згоди та соціального партнерства й співробітництва з метою гармонізації взаємовідносин у форматі "держава – суспільство – особистість" та реального переведення громадян із статусу споживачів державних послуг у статус рівноправних партнерів держави.